

Evanjelista Ján nám dnes predstavuje rodinu, s ktorou mal Pán Ježiš Kristus veľmi blízky vzťah. Myslím tým na súrodencov Martu, Máriu a Lazára z Betánie. V evanjeliách sa spomínajú na troch miestach, a práve dnešné slová nám opisujú posledné stretnutie Pána Ježiša Krista s nimi, pred Jeho ukrižovaním.

Na tejto poslednej návšteve sa udiala jedna pozoruhodná udalosť, a ňou nebolo samotné stolovanie. To by sme mohli pokladať viac menej za samozrejmosť. Výnimočný bol Máriin čin, ktorá „*vzala funt pravej, veľmi drahej nardovej masti, pomazala Ježišovi noby a poutierala Mu ich vlasmi.*“ Toto je to výnimočné. A prečo?

No už len preto, že Mária použila masť, ktorá bola v tých časoch doslova „značkovou“. Rastlina na jej výrobu sa karavánami dovážala až z Indie. A tiež, že použila funt tejto masti, teda asi pol kila, čo bolo veľmi veľa. Takéto množstvo nardovej masti malo cenu 300 denárov. Robotník v tých časoch zarobil denár denne. 300 denárov bola výplata za 10 mesiacov. To už je nejaký ten peniaz.

A potom aj vôňa toľkého množstva masti bola natoľko intenzívna, že zaplnila celý dom. O kapitolu naspäť čítame o tom, ako Pán Ježiš Kristus vzkriesil Lazára z mŕtvych. Tu sa ale nehovorí o vôni, ale o zápachu smrti z rozkladajúceho sa Lazárovho tela. A teraz počujeme o vôni, ktorá naplnila celý dom. O vôni, ktorá ostro kontrastuje s mŕtvolným zápachom. O vôni, ktorá symbolizuje život.

Toto zdanlivé „plytvanie“ drahou masťou nám ukazuje obrovskú lásku a pokoru Márie. Ukazuje nám, že to „plytvanie“ je naozaj potrebné, lebo je určené jedine Pánovi Ježišovi v jedinečnom okamihu. Mária vo svojej láske spoznala jedinečnosť Pána Ježiša Krista, a aj jedinečnosť situácie. Spoznala to, čo Judáš nespoznal, a čo často nespoznávame ani my sami!

Judáš sa síce naoko prakticky: „*Prečo nepredali túto masť za tristo denárov a nedali ich chudobným?*“ A aj my by sme sa mohli podobne pýtať, veď na iných miestach nás Pán Ježiš Kristus učí láske k blíznym, učí nás pomáhať chudobným, chorým a utrápeným... Naozaj, zdalo by sa, že je to dobrá a oprávnená otázka. Ale...

Odpoveď na Judášovu otázku nájdeme na začiatku dnešného evanjelia: „*Šesť dní pred Veľkou nocou prišiel Ježiš do Betánie...*“ Je to veľmi jedinečná situácia krátko pred ukrižovaním a smrťou Pána Ježiša Krista.

Ján nám ďalej hovorí aj o iných, skrytých pohnútkach Judáša, totiž „*že by mu nešlo o chudobných, ale preto, že bol zloděj, a keďže bola pokladnička u neho, brával z toho, čo do nej vkladali.*“ To však nie je dôvod, prečo zamietnuť pomoc chudobným. Veď ak niekto kradne z pokladničky, môže sa mu vziať a dať inému...

Ale Judášovou pohnútkou nebola láska k blíznym, k chudobným. Mohli by sme to vyjadriť dvoma otázkami: Čo je dôležitejšie, milovať masť alebo Krista? Milovať peniaze „pre chudobných“ alebo chudobných „pre peniaze“?

Do tejto situácie zasahuje Pán Ježiš Kristus a hovorí Judášovi, aby prestal a nechal Máriu dokončiť jej dielo, pretože tým Ho pomazala na deň pohrebu. Mária toto urobila pred Ježišovým vstupom do Jeruzalema, pred Jeho umčením a smrťou, aby bol pomazaný na svoj pohreb. Urobila to z lásky. A pravá láska vie využiť kde a kedy je potrebné ju prejaviť, byť nablízku, spolucítiť...

Pán Ježiš Kristus ešte dodáva, že „*chudobných vždy máte medzi sebou, ale mňa nemáte vždy.*“ Už sa blíži Jeho hodina. To je tá jedinečná chvíľa, ktorú milujúca Mária pochopila. Podobne sa aj my máme v prvom rade s láskou zamerať na svojho Pána, a potom skrze Neho, s Ním a v Nom môžeme ísť slúžiť ostatným bratom a sestram.

A to preto, lebo sú tu jedinečné okolnosti, ktoré sú len teraz a viac už nebudú. Sú stretnutia s ľuďmi, ktoré sa uskutočnia iba raz. Sú nám dané príležitosti prejaviť lásku práve dnes, len teraz, ktoré sa viac nezopakujú. Je čas milosti pre daný okamih života, a už viacej nebude. Mária pochopila, že iba teraz môže prejaviť svoju lásku voči Pánovi... a to je príklad aj pre nás. Je príhodná chvíľa, ktorú treba využiť, lebo v nej je milosť Božej prítomnosti.

Táto jedinečná situácia nám ukazuje veľký rozdiel medzi láskou a sebaláskou. Ukazuje nám ako nasledovať svojho Pána. Mária, sestra Marty a Lazára sa aj na iných miestach v evanjeliách ukazuje ako žena oddaná Pánovým slovám, dokonca sa za to dostáva aj do sporu so svojou sestrou Martou. Ale ak niekto chce žiť a svedčiť v tomto svete ako kresťan, potrebuje si nájsť čas na počúvanie Pána, na počúvanie Jeho Slova, na hľadanie Jeho prítomnosti vo svojom živote, a teda aj na rozhovor s Ním – na modlitbu.

Tieto zdanlivo obyčajné, a pre niekoho bezvýznamné veci, sú podstatou života kresťana. Slovo Božie, prijímanie Svätej Večere Pánovej, modlitba, čiže komunikácia s Pánom... to je užitočne prežitý čas, nie je to „plytvanie“. Je to napĺňanie prázdnych nádob našich srdiec, aby mohli žiť a slúžiť.

Ale plytvanie je často niečo iné, to čo nám a našim blízkym ozaj neprospieva. A tým je hľadanie iba na seba samého... oči Judáša, ktorý sa síce pýtal na chudobných, ale len preto, aby si napokon naplnil vlastné vrecká.

Máriin skutok potom už nie je iba jej skutkom. Je svedectvom. Je poznaním toho, že nie naša vôľa, ale že sa Božia vôľa deje v nás a cez nás. Je poznaním toho, že sám Pán Boh nás povedie, a to aj napriek všetkým pochybnostiam tohto sveta. Až napokon môžeme iba v úžase stáť, keď si toto všetko uvedomíme.

Vráťme sa ešte k dnešnému evanjeliu – židia sa schádzali na to miesto, aby videli vzkrieseného Lazára. Lazár sa stal príkladom Božej moci, s ktorou Ježiš konal a dodnes koná. Veľkňazi práve preto chceli zabiť Pána Ježiša, a chceli zabiť aj Lazára, lebo bol svedectvom, že Pán Ježiš Kristus je Boh... A budú chcieť zabiť aj nás, minimálne našu vieru. S tým musíme počítat'.

Napriek tomu na kvetnej nedeli je úžasné, že hoci v pašiách počujeme o Pánovom zajatí, súdení a utrpení, predsa vieme, že On je Boh, ktorý má moc a koná v tomto svete. On vzkriesil z mŕtvych Lazára, a aj On na tretí deň vstane z mŕtvych. On sedí na pravici Boha Otca, aby raz aj nás mohol vzkriesiť z mŕtvych, aby sme s Ním žili vo večnej radosťi.

Ak máme vieru v tieto zasľúbenia, ak ich denne vyznávame a vo viere a dôvere hľadáme Svojho Pána, potom sa tento čas stáva požehnaním pre nás i pre celý svet. A Pán Ježiš Kristus, ktorý sa pre náš život nechal dobrovoľne zajat', odsúdiť a umučit' nám zasľubuje ešte jedno – „*neboj sa, len ver!*“ (Mk 5, 36) Amen.